

Tanévnyitó szentmise – 2012. augusztus 31.

Karácsony közeledett. A negyedik osztályos gyerekek nagyon szerették osztályfőnöküket, Marika nénit. Versengtek azon, ki milyen szép, milyen értékes ajándékkal lepi meg a szünet előtti utolsó napon. Amikor végre felvirradt az a várva várt decemberi nap, a tanári asztalon tornyosultak a szebbnél-szebben becsomagolt ajándékok. Mindegyikhez kis kártya mellékelve az ajándékozó nevével. A sok szép csomag között ott árválkodott egy aprócska valami is, amit egyszerű újságpapírba csomagoltak be. Mellette füzetlapon egy sor ákom-bákom: „Boldog karácsonyt Marika néninek! Sok szeretettel: Bence.” Ez a Bence a legszegényebb kisfiú volt az osztályban, rossz családi körülményekkel. A többiek sokszor megmosolyogták, megjegyzéseket tettek rá a háta mögött. Most is gúnyosan méregették a kis újságpapírba tekert semmiséget. Bezzeg mennyivel szebbek az ő ajándékaik! Amikor Marika néni bejött, és meglátta az ajándékalmot, csak úgy ragyogott az arca az örömtől. Sorban bontogatta ki a csomagokat. Amikor a kis újságpapíros ajándékhoz ért, a gyerekek összesúgtak, Bence pedig legszívesebben a föld alá bújt volna. Amikor azonban lebontotta a papírt, egy csodálatosan szép, színes kagylóhéj bukkant elő. Nemcsak a tanárnő, a gyerekek is önkéntelenül felkiáltottak, amikor a napfény hatására a kagyló a szivárvány minden színében ragyogott. „Hol találtad ezt a gyönyörű kagylót? A mi partjaink közelében soha nem találni ilyet!” – mondta Marika néni. „A nagy zátonyon túl szedtem két nappal ezelőtt.” – felelte a fiú. A nagy zátony igen messze volt, veszélyes és nehéz út vezetett oda. „Csak azért tetted meg ezt a hosszú és nehéz utat, hogy nekem ajándékot keress?” – kérdezte a tanárnő. „A hosszú és nehéz út része az ajándéknak.” – válaszolta Bence.

Ma a „Használd el és dobd el gyorsan!”, a „Fogyaszd el és vedd el újat, cseréld le hamar!”, a „Mindent azonnal!” korszakában élünk. Amikor attól tartunk értékesnek valamit, hogy mennyit fizettünk érte, s mindig mindenben gyors eredményeket akarunk elérni. Pedig a legnagyobb értékeket ma sem lehet pénzben mérni, s a számunkra legfontosabb dolgokat, az emberi kapcsolatokat nem lehet egyik-pillanatról a másikra sem kiépíteni, megszerezni, sem pedig kidobni, lecserélni. Igazából attól válik értékessé valami, hogy mennyit küzdöttünk érte, mennyi áldozatot hoztunk érte, mennyit adtunk bele önmagunkból. Illetve egy másik személy mennyit küzdött, áldozott érte, mennyit adott bele önmagából. Az út mindig része a célnak. Az ember egész élete mindig része, sőt lényege az ajándéknak, amit ad. Amikor egy orvos szinte rutinszerűen elvégez egy életmentő műtétet egy óra vagy akár egy félóra alatt, az nem egy félórás vagy órás teljesítmény: ott van mögötte addigi élete minden tanulása, az iskolai és egyetemi évek, a sok gyakorlat, erőfeszítés. A célba érkezés egy pillanat ugyan, de előtte végig kell járni a célhoz vezető egész utat, ami hosszú és fáradságos lehet.

A Szent József Katolikus Iskola fontos jubileumokat ünnepel ebben a tanévben. 100 éves az iskola régi, eredeti épülete, s 15 évvel ezelőtt vette át a Katolikus Egyház az iskola fenntartását. Nagy utat járt be az intézmény, de még nincs az út végén. Benne mindannyian, tanárok és gyerekek, bejártunk már hosszabb-rövidebb utakat, de nem vagyunk még a célnál. Folytatnunk kell az erőfeszítést, a közös küzdelmet, hogy egykor ajándékká lehessünk, s befuthassunk a célba. De mi is ez a cél? Nem csak az, hogy jó eredményeket érjete el egy-egy dolgozat vagy felelés során. Ez csak mérföldkő az úton. Nem is csak az, hogy majd egy jó középiskolába, azután egy jó egyetemre vagy főiskolára jussatok be. Ezek is fontosak, de csak állomások. Nem is csak a diploma vagy a jó szakma, nem egy jól fizető állás, nem egy szép lakás vagy egy jó kocsis, még csak nem is önmagában a családalapítás vagy a leendő családok anyagi biztonsága a végső cél. Ezek mind részei az útnak. A végső cél az, hogy ti is, mi is, mindannyian olyan jó emberekké, Istennek tetsző ajándékokká legyünk, akik majd méltónak bizonyulnak arra, hogy elnyerjék az örök boldogságot Isten Országában. Erről szól a mai példabeszéd, a tíz szűzről szóló példázat

Isten mindenkinek megadja a lehetőséget az örök boldogságra, mindenkit meghív az Ő mennyei Országába. Az égő lámpás születésünknél fogva mindannyiunknak ott van a kezében. Azonban ahhoz, hogy a láng továbbra is lobogjon, vagyis a meghívást el is fogadjuk és be is léphessünk az örök élet kapuján, nekünk is hozzá kell tennünk azt, ami a mi részünk, amit tőlünk vár az Isten és várnak embertársaink. Ez egy hosszú és nehéz út, türelem és áldozatkészség kell hozzá. Nap mint nap kitartani a jócselekedetekben, a kötelességeink teljesítésében. Megtanulni imádkozni, felkészülni a szentségek felvételére, s azokat utána rendszeresen gyakorolni. Szeretni embertársainkat akkor is, ha nem szeretetreméltók, adni akkor is, ha komoly áldozatot kíván tőlünk! Mindezt bizony akkor tudjuk megtenni, ha a végső, legnagyobb cél a szemünk előtt lebeg.

Most induló tanévünk jelmondata: „Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké!” Rengeteg változás, bizonytalanság között élünk, állandó mozgás, hullámvás teszi nehezzé a mindennapokat. Jó hinni, tudni, hogy van Valaki, Aki állandó, Aki mindig egyformán szeret, mindig kész segíteni, nem veszíti el a bizalmát bennünk. Jó megismerni az örök emberi értékeket és ragaszkodni azokhoz, tudni azt, hogy az embernek végtére is mindig ugyanarra van szüksége az igazi boldogsághoz: Isten és embertársai szeretetére. Ezt az állandóságot akarja képviselni „öreg” iskolánk.